

AZ IDŐ MÉG MINDIG

van egy *mag*, ami az Apám,

nem lett gyümölcs,
és már nem is lehet.
a viszonyunk (viszolyogtat a szó,
de pontos és elsőre-önkéntelen),
„viszony” volt: viszonyultunk,
mint emberek, *zavart* helyzetekhez.

a *mag* messze, hetvennégyben
egy fiatalembernek született egy fia.
laktak az egyik szülőnél, a másik szülőnél,
„anyai oldalról” lett a lakás, a szekrénysor,
az ágy. és még egy fiú.

aztán a kétségbeesett katonasága,
végig a vérekes féltékenysége,
két gyerekkel az édeni szegénységben Anyu
rádöbbsent, hogy nem várja

haza. (akkortájt vidéken még tíz
bátor év kellett a döntéshez.)

a *mag*, a bensőséges szagok,
időbe vesző (dátummal
ugyan köthető) illatok és tapadt képeik, a honvédségi,
zölddel szegett trikó, reggeli hónalj, ritkás szőr,
büdöskés, de édes csókok.

(öt fiú közül volt a középső.
betegesen szerette a figyelmet,
és nem is tudta kiérdemelni,
se megosztani.

az önhite tartotta és a dühe.
a spirál, világos,
volt brutálisan világos. igaz,
a gyerekeit sose verte.)

ahogy erősödött az öcsém, estem ki
a *pikszisből*. úgy négyévesen
zártam rá a kaput, ki a világból.

csábít, pontosabban, folyton piszkál, nem megyek

bele az „elve elrendelés”
kérdésébe (még versben sem, ahol
lehetőségeim szerint legtágabbra igyekszem
nyitni a kitettségem).
az valami agyaló örvény —kezdesz
belecsúszni, minősítéssel az érvelésbe.

volt a MUOSZ iskolában egy „univerzális
probléma”: „ha fotósként látod,
hogyan ég a ház, azt fotózod, vagy mentesz?”

volt még egy harmadik, amit ugyanerre a kapufára
veszek: „honnan kezdődik
a sznobizmus?”, valahonnan/valahogyan tudtad,
hogyan ezt és ezt kell/fontos/gazdag/érdemes olvasni,
látni, megélni. illetően,
óhatatlanul sznob vagy.

életem során biztosan volt több is,
de azokat még/már „nem vettem
a szívemre”: valami végtelenítő iparral
aprózni, aprózni, aprózni a határt.

az idő még mindig én vagyok,

az a negyvenöt (szül. '74, lát. '89, hal. 20..) éves prizma,
aki magába gyűjti a múltat,
aztán előre löki.

az érkező fény biztosan nem szegényesebb,
az előre-sugár soványabb,
a homály is nagyobb.

ki mással,
velem van
a gond.